

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL:

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA:

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția economică

CUVÂNTAREA I. P. S. PATRIARH MIRON CRISTEA
LA SFINTIREA BISERICII DIN COMUNA „STELIAN POPESCU“ PRAHOVA
6 Iunie 1937

Procesiunea religioasă în jurul Bisericii „Sf. Stelian”: I. P. S. Patriarh înconjurat de înaltul cler și urmat de ctitorii sfântului locaș.

După citirea sf. evanghelii, I. P. S. Patriarh Miron a ținut una din acele cuvântări mișcătoare, pe care le obișnuiește când sufletul îi e mulțumit de ceea

ce vede și în fața realizărilor de înaltă semnificație morală, cari mențin întotdeauna prestigiul Bisericii.

I. P. S. Patriarh Miron a spus:

Cei ce în Dumineci și Sărbători cercețați biserica — desigur — ați înțeles, că —la sfârșitul sf. liturghii—preotul cere Atotmilostivului Dumnezeu: „Doamne, binecuvintează și sfințește pe cei ce iubesc buna podoabă a Casei Tale”.

Se vede în aceste cuvinte cât de mult este prețuit, cel ce iubeste locașurile Domnului. Rugăciunea aceasta cuprinde și o poruncă, o îndatorire, un îndemn, pentru credincioșii de pretutindenea, ca din prisosul lor—prin cruțare—să adune ban lângă ban, ca să poată înălța cât mai multe case Celui ce a făcut cerul și pământul și ne susține.

Voi, locuitorii acestei comune, ați avut marele noroc a scăpa de această obștească îndatorire, căci d-l Stelian Popescu, cel mai vrednic fiu al acestei comune, care cu cinste i-a și luat numele, împreună cu soția și copiii săi, au luat asupra-le lăudabila faptă de a vă ridica locaș de închinare.

Voi, cei de aci, ați avut adevărată binecuvântare dela Dumnezeu, ca din mijlocul vostru să se ridice acest fiu vrednic, vlăstar de preot, crescut în mirs de tămâie, în preajma sfântului altar și în atmosfera scumpelor noastre tradiții religioase și naționale, ce transpirau și înconjurau istoricile noastre bisericuțe de lemn, încât sufletul lui a ajuns o adevărată comoară nu numai pentru aceste locuri, ci chiar pentru neamul întreg, pe care îl servește neconținut în dragostea de Dumnezeu. Astăzi bucuria mea și a numeroșilor fruntași — veniți din București, Ploiești și din tot ținutul — precum și a tuturor sătenilor, este cu atât mai simțită, cu cât prezența în această sfântă biserică a d-lui Stelian Popescu împreună cu soția d-sale, d-na Lelia Stelian Popescu, și copiilor săi, o împodobesc întocmai ca și sfinții de pe pereți. Prin trudă și cheltuială personală, au ridicat acest sfânt locaș, atât de solid, atât de frumos pictat și bogat înzestrat cu tot de ce are lipsă o biserică model, încât poate sta alături de cele mai împodobite și frumoase biserici, nu numai din eparhia, pe care o păstoresc eu ca arhiepiscop, ci din tot cuprinsul țării.

D. Stelian Popescu v'a dat și celelalte așezăminte necesare vieții și propășirii unui sat.

Vă ridică și școală pentru luminarea minții copiilor voștri, o școală care să fie model, și a cărei temelie chiar azi se așează și sfințește. Insuș d-l dr. Angelescu, ministrul instrucției publice, un alt fiu vrednic al acestei țări, care a dat atâtă avânt învățaturii de carte, a venit să ia parte la punerea pietrei de temelie a acestei școle, arătând prin aceasta cât de mult prețuește pentru școala românească fapta pilduitoare a d-lui Stelian Popescu.

Tot D-sa v'a făcut acel local frumos de primărie, în care administrația comunei să poată lucra cu tihnă și dragoste pentru bunul mers al treburilor statului și folosul vostru, al tuturor.

Asemenea v'a clădit din casa părintească un dispensar, atât de necesar pentru buna îndrumare a sănătății poporului și vindecarea de boalele, ce bântuie prin satele noastre.

Altădată erau boeri cu averi mari și moșii întinse, cari din prisosul lor făceau biserici satelor de clăcași căci aceștia le munceau avutul. Azi pământul s'a dat țăranilor, cari trebuie să-l muncă cu pricepere, rațional, dar și cu îndatorirea de a vă clădi și susținea voi toate clădirile de folos obștesc. Cum însă, voi — cei de aici — ați avut norocul să se ridice din mijlocul vostru om iubitor de Dumnezeu, d. Stelian Popescu, care să vă împlinească atât de frumos această lipsă și să vă dăruiască el toate aceste clădiri de trebuință: — voi aveți acum mult mai ușoară îndatorire, ca — avându-le gata — să le susțineți mereu în bună stare și să le desvoltați, ca tot mai bine să-și poată împlini scopul.

De aproape o jumătate de veac stau în slujba neamului și a așezămintelor lui mai însemnate și de mai multe decenii păstoresc în biserica lui Hristos. Și am avut multe bucurii duhovnicești în misiunea mea de preot, episcop și apoi patriarh, dar puține clipe de adâncă mulțumire și adevărată înălțare sufletească am avut ca aceea de azi, când am chemat binecuvântarea Sf. Duh asupra

acestei biserici și când v'o predau vouă, pentru că fapte ca aceasta a d-lui Stelian Popescu sunt destul de rare în vremea de azi.

Imi îndeplinesc astfel cea mai plăcută datorie a misiunii mele de arhipăstor, când declar de ctitori ai acestei sf. biserci pe d. Stelian Popescu, pe soția sa Lelia, pe fiii și legiuții săi urmași, având clerul ce va sluji la altarul ei să-i pomenească și să se roage la toate slujbele liturgice „pentru binecredincioșii robii lui Dumnezeu, Stelian și soția sa Lelia, ctitorii sfintei bisericii acesteia, pentru sănătatea și mântuirea lor, a fiilor și urmașilor lor“. Această sf. biserică și celelalte așezăminte de lumină înfăptuite de d. Stelian Popescu în acest sat, care au costat peste 5 milioane lei, vor pomeni și ele cu recunoștință și cu pietate numele și vrednicia lor, cât vor fi în viață; iar după moarte le vor păstra o vecinică amintire.

Dar odată cu acestea ca învățătură din ele, vă încredințez ceva mai mult pentru înțelegerea vremii de azi, vă încredințez și alte comori mai de preț de cât cele înșirate mai sus, și anume două virtuți și comori sufletești, pe care vremea și moliile ei nu le poate distruge. Ambele aceste virtuți sunt tot daruri și moșteniri dela vrednicul vostru ctitor Stelian Popescu. Intâi vă pun la inima tuturor: Virtutea muncii sale, ca și voi să vă câștigați prin muncă ceea ce a dobândit pentru sufletul său d. Stelian Popescu, care numai prin muncă, cinste și vrednicie a izbutit să dea satului și neamului său opere de înaltă prețuire morală.

D. Stelian Popescu s'a ridicat prin munca sa și pe puternicele simțiminte ale iubirii de Patrie și prin dragostea de credința strămoșească.

Deci, vă îndemn din tot sufletul: muncă și iar muncă, spre a putea fi vrednici urmași ai acestui mare ctitor și înțelegători ai daniei sale făcută din toată inima pentru ridicarea voastră!

Prin munca harnică să vă lucrați ogoarele și să conduceți întreaga gospodărie atât spre folosul vostru, al familiei, dar și pentru binele obștesc.

D-1 Stelian Popescu, Directorul ziarului „Universul“, ctitorul sfântului locaș, rostindu-și cuvântarea în Biserică, în fața I. P. S. Patriarh, după actul sfințirii.

Vă încredințez și a doua virtute a d-lui Stelian Popescu.

Sf. Stelian, patronul d-sale și hramul acestei biserici, e pictat, de obicei în biserică, cu un copil în brațe. Aceasta e pilda, pe care ca multe altele ne-o dă sf. noastră Biserică, ca un simbol, că cea mai mare podoabă și bogăție pentru om, sunt copiii. D. Stelian Popescu a știut să fie pildă a virtuților neamului nostru și în această privință, dând creștere și îndrumare serioasă copiilor, pe cari i-a dăruit Dumnezeu. Iară — de altă parte — luând sub puternica sa ocrotire ajutorarea tuturor minorilor, copiilor și ajutorarea cu multe milioane a tineretului nu numai din acest sat, ci și dela cele mai înalte școli din țară.

Se spune, că un străin a întrebat pe

Serviciul religios al sfințirii, condus de I. P. S. Patriarh Miron.

Coșbuc, ce calități are neamul românesc. Poetul i-a răspuns: „poporul nostru e un neam cu mulți copii la masă și voe bună 'n casă“.

Vă recomand și vouă aceeași dragoste de copii, pe cari să-i creșteți în frica lui Dumnezeu și în dragostea de Patrie.

Sunt și eu fiu de țăran. Mama mea e țărană ca și voi, pre cari v'am văzut azi ocolind biserica, pe bătrânele credincioase ale satului acesta. În privința aceasta pot să vă spun, că am învățat carte prin multe școli, dar ceea ce a rămas săpat mai adânc în sufletul meu este ceea ce am învățat dela mama de mic copil, când îmi împreuna degetele și mă învăța să mă închin, sfătuindu-mă, ca toată viața mea, orice aș face, să mă închin cu credință lui Dumnezeu.

Așa să învățați și voi toate și toți pe copiii voștri, căci în credința părinților stă tăria neamului nostru.

Aveți aci un frumos sf. locaș. Nu e deajuns însă să ai numai biserică, oricât de măreață și de împodobită ar fi ea. E datoria voastră, s'o faceți să fie vie prin umplerea ei cu credincioșii satului, și să-i dați viață și suflet din sufletul vostru credincios.

Sf. Apostol Pavel, dând sfaturi turmei sale de credincioși într'o împrejurare a-

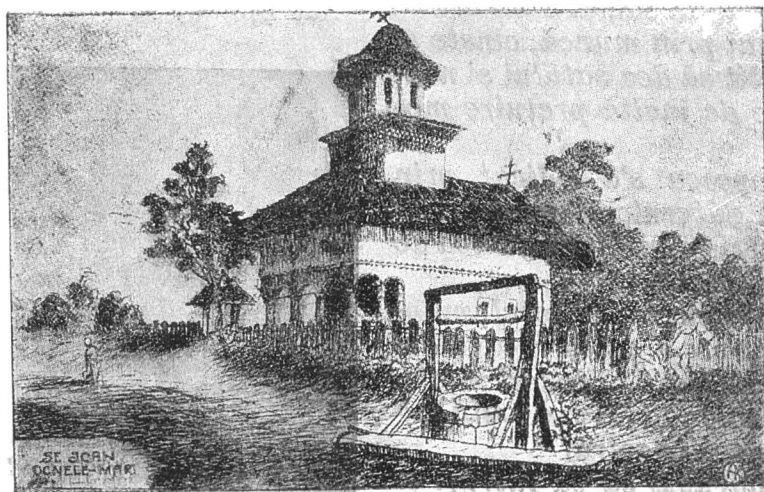
semănătoare, le-a zis: „Dar ispitiți-vă acum și voi, dacă în inimile voastre aveți pe Hristos“. (II Cor...). Aceasta înseamnă, că învățăturile auzite la Biserică despre Hristos, să prindă rădăcini în inimile voastre, ca să împliniți voia lui Dumnezeu și el din sufletul vostru să călăuzească viața voastră zilnic și faptele voastre, ca ele să fie pururea după voia și îndrumarea Lui.

Prin gura Sf. Evanghelist Ioan, Mântuitorul Hristos a zis ucenicilor săi și — prin ei — nouă tuturor: „Rămâneți întru mine și eu în voi, căci fără de mine nu puteți face nimic“.

Fără Dumnezeu, orice întreprindere și orice muncă este zadarnică, întocmai ca munca meșterului Manole la Argeș: ce se zidește ziua, se risipește noaptea. Iară cu ajutorul lui Dumnezeu, nici un lucru nu este cu neputință, oricât ar fi de greu.

Doresc, să aud despre voi că ați devenit fiii vrednici ai acestei sf. Biserici, împodobiți cu toate virtuțile și comorile sufletești, făcând-o vie prin viața și faptele voastre.

Ceeace a binecuvântat Dumnezeu prin revărsarea harului său sfințitor astăzi, binecuvântează și eu, rugând pe Tatăl cerească să trimită harul său asupra voastră și a caselor voastre“. Amin!

Biserica Sf. Ioan, Ocnele-Mari.

VIZITA ȘCOALEI DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI DIN SIBIU, LA I. P. S. PATRIARH

În ziua de 7 Iunie a. c., un grup de trei profesori și 30 de elevi ai școalei de cântăreți bisericești din Sibiu, au fost primiți în audiență de I. P. S. Patriarh, pentru ca să prezinte omagiile lor de adâncă recunoștință, supunere și devotament ctitorului așezării și clădirii duhovnicești a școlii lor.

Origina acestei școli purcede din cuvântul I. P. S. Sale Patriarhului, de pe vremea când era membru în Congresul Național Bisericesc al Arhiepiscopiei din Sibiu, astfel, că între I. P. S. Sa și școala amintită „există un raport de paternitate duhovnicească“.

Elevii, flăcăi chipeși, îmbrăcați în costumele lor naționale, l-au întâmpinat pe I. P. S. Patriarh cu „Pre Stăpânul“, imn împodobit de o coloratură frumoasă și de o notă plăcută, specifică, locală.

Părintele director Morariu, a rostit câteva cuvinte, aducând salutul Transilvaniei și omagiile școlii pe care o conduce.

I. P. S. Patriarh i-a răspuns în puține cuvinte următoarele :

Cucernici părinți profesori și iubiți elevi,

„Simțesc o mare bucurie, când vă văd aici, aducându-mi salutul școalei de cântăreți bisericești din Sibiu. Prezența voastră în Palatul Patriarhiei îmi amintește faptul, că între 1895-1900, ca secretar laic la Arhiepiscopia din Sibiu am fost ales, pentru prima dată, membru mirean în Congresul Național Bisericesc de acolo. În această calitate — și actele din arhivele Mitropoliei, dovedesc acest lucru, — am propus pentru întâiași dată, înființarea unei școli de cântăreți bisericești, ca una din cele mai simțite necesități, mai ales dacă vom avea nenorocirea de a nu mai putea susține, școalele primare confesionale.

Ideia aceasta însă, ca și alte multe bune, nu a putut să fie realizată atunci din cauza enormelor greutăți din partea guvernelor maghiare dela Budapesta, care prin legile lor școlare mereu ne puneau sarcini și tot nu erau deajuns. Apărarea școlilor noastre confesio-

nale și salvarea lor, ai căror dascăli erau și cântăreți la strună, ne sleiau toate mijloacele. Astfel abia acum, când Ardealul a fost eliberat și alipit la patria mamă, s'a putut realiza acest gând al meu, încât pot spune, cu o deosebită satisfacție și bucurie, că între mine și școala voastră de cântăreți bisericești există un raport de paternitate duhovnicească. Deci e de înțeles, cât de mult m'a mișcat cântecul vostru de salut. Azi aș dori, ca numărul școalelor de cântăreți din Transilvania să se mărească și voi să învățați cântările celor 8 glăsuri bisericești și după tradiționala psaltichie, așa cum sunt în vechiul regat, unde s'a păstrat într'o formă mai originală, apropiată de cea bizantină, fără a pierde tot ce e bun și frumos, atât în Ardeal cât și în Banat, ca astfel în toată țara să se lătească ce-i vechi și frumos, turnându-se melodiile în forme corespunzătoare artei de azi, dar păstrându-și totuși originalitatea tradițională a fondului.

Eu vă dau binecuvântarea mea și vă doresc, să ridicați cât de sus cântarea bisericească în toată Transilvania, până în cele mai ascunse locuri, pe unde s'a uitat și pierdut cunoașterea ei. Iar voi, iubiți elevi, dintre românii secuizați, să dați mulțumită lui Dumnezeu, că sunteți între primii apostoli, care ve-ți lucra pentru readucerea la matcă veche a credinței ortodoxe și a românismului, a celor instrăinați de vitregia și prigonirile trecutului, atât prin cântare, cât și prin propaganda culturală și națională. Vă doresc succes și avânt la munca apostolică“.

După ce corul a cântat „Miluește-mă Dumnezeu“, sub conducerea pr. T. Topolog, cei prezenți s'au retras, ducând în sufletele lor amintirea caldă a unei clipe înălțătoare, plină de sfaturi părintești pilduitoare, pentru ca din aplicarea lor să se afirme cultura noastră bisericească ortodoxă și naționalismul în mijlocul românilor secuizați sub apăsarea vitregiei vremurilor trecute.

Secretar arhiepiscopal, V. Dudu.

ADUNAREA EPARHIALA A ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR

LUCRĂRILE DE PRIMĂ ȘEDINȚA

Activitatea bisericească din anul trecut.

— Expunerea P. S. Arhiereu Veniamin

P. S. Arhiereu Veniamin Pocitan, a deschis sesiunea adunării parohiale, cu următorul cuvânt: „Potrivit prevederilor statului pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, ați fost convocați pentru ziua de astăzi, în adunare eparhială anuală, când Biserica prăsnuește Duminica Samariencii. Bine chibzuită Bisericii a fost această alegere, pentru că în această Sf. Duminică, Mântuitorul se descoperă ca fiu al lui Dumnezeu unei femei samaritence la puțul lui Iacob, din Samaria, proorocind totodată universalitatea creștinismului, pentru tot locul și pentru toate timpurile.

Strângerea la un loc a deputaților clerului și poporului, pe eparhii, într-o zi anumită a anului, este un moment însemnat de răgaz, un răgaz bine venit de gândire și punere la cale, pentru promovarea și întărirea Sfintei noastre biserici românești.

Aruncând o privire asupra activității bisericești din anul trecut, constatăm cu deosebită satisfacție și bucurie că s'au realizat progrese însemnate în toate direcțiile și anume:

În vara trecută, I. P. S. Patriarh a făcut o vizită capului Bisericii anglicane la Londra, însoțit de o delegație de episcopi și clerici, fiind primit cu mari onoruri, de toate înaltele instituții pe care le-a vizitat, fiind primit și la Curtea Regală. Prin chipul demn cum ne-a reprezentat, mulțumită însușirilor sale firești și tactului cu care este înzestrat de Dumnezeu, a ridicat la deosebită cinste prestigiul Bisericii strămoșești și al țării noastre în genere.

În ziua de 19 Iulie s'a redeschis catedrala Sf. Patriarhii, de către cel ce grăește cu bine cuvântarea I. P. S. Patriarh, după o reparație care a ținut aproape patru ani, fiind astăzi, cum se vede, artistic reînnoită și frumos împodobită și admirată de toți bunii creștini. Aceasta, mulțumită și sacrificiilor însemnate făcute de I. P. S. Patriarh.

Datorită intervenției ministrului cultelor și artelor și energiei I. P. Sf. Patriarh,

s'au luat în buget toți preoții onorifici, încheindu-se astfel și acest capitol al preoților așa ziși cerșetori, avându-și acum fiecare preot plata sa potrivit gradului de studii. S'a înființat și un număr de peste 30 parohii noi, răspunzând cerințelor sufletești ale creștinilor cari de multă vreme ceruseră a-și avea biserica și preotul lor.

Sub raportul cultural este cunoscut progresul educației creștine în masele tinerețului școlar de toate gradele, la sate și orașe, prin catehizare, în școala primară și îndrumări misionare între studenți.

Anul trecut s'a terminat cu traducerea Bibliei, în limba poporului, după izvoare originale, ediție care s'a împrăștiat în masele credincioșilor. S'au luat măsuri de către I. P. S. Patriarh pentru a se începe tipărirea unei noi ediții.

În locul vacant de arhiereu vicar, I. P. S. Patriarh a chibzuit să cheme pe unul dintre cei mai distinși clerici, pâr. dr. I. Mihălcescu, profesor universitar și fost decan al facultății de teologie din București, care în ziua de 17 Octombrie 1936 a fost sfințit arhiereu, cu titlu de Irineu Târgovișteanu, încredințându-i-se, spre conducere, secția culturală a arhiepiscopiei și cancelaria Sfântului Sinod și a consiliului central bisericesc.

Datorită stăruinței fostului ministru de interne, d. D. Luca, stilismul a fost stăvilit, călugării agitatori fiind adunați și internați ca unii ce provocau dezordinea și înlesneau anarhia comunistă.

Se observă iarăși un început de revenire a sectanților în sânul bisericii ortodoxe, în urma măsurilor luate prin decizia ministerială care interzice cultul advențiștilor și al altor sectanți cari sminteau mintea poporului, atrăgându-i în rătăcirea lor.

Sub raportul economic, constatăm cu deosebită bucurie, că, cu toate greutatea vremii și în anul acesta s'au construit și restaurat multe biserici și s'au ridicat case parohiale cu ajutoare bănești adunate dela evlavioșii creștini.

În sfârșit, în timpul din urmă, sfintele mănăstiri au fost înzestrate cu pământ de cultură și păduri.

CONFERINȚELE GENERALE PREOȚEȘTI

În zilele de 27 Mai și 3 Iunie c., s'au ținut conferințele pastorale cu preoții din Arhiepiscopia Bucureștilor.

Sunt unul din cei cari au contribuit la introducerea conferințelor pastorale preoțești în anul 1910. Am luat neîntrerupt parte la lucrările lor, timp de peste un sfert de secol, și îmi pot da seama de rezultatele la care au ajuns și dacă acele rezultate sunt în progres sau în regres.

Acum 27 de ani și mai bine, mulți din superiori Bisericii nu se învoiau cu adunarea preoților în conferințe. Era teama, că preoții, neavând experiența întrunirilor în grupuri mari, pot aluneca în discuțiuni dăunătoare prestigiului bisericii și ierarhiei.

Conferințele pastorale fuseseră experimentate în eparhia Hușilor, sub păstoria episcopului Silvestru Bălănescu, un mare cărturar bisericesc. Totuși ideea de a se introduce în toate eparhiile nu câștigase încredere.

În anul 1910, sub arhipăstoria mitropolitului Atanase Mironescu, a trebuit ca eu, în calitate de revizor bisericesc, și cei nouă protoierei ai eparhiei, să cerem printr'un proces-verbal ținerea conferințelor pastorale și să ne luăm răspunderea pentru buna lor funcționare.

În acel an și în câțiva ani următori, conferințele s'au ținut pe rând în fiecare județ, ca să le pot prezida personal și îndruma discuțiunile. Scopul ținerii conferințelor preoțești era dublu: ca preoții să se poată cunoaște și să studieze anumite chestiuni, date de chiriarhie.

Preoții dintr'un județ nu se cunoșteau decât ocazional. Și dacă nu se ivea vre-o ocazie, preoții din satele mai depărtate nu se cunoșteau toată viața.

Și cestiunile, care priveau pe preoți și misiunea lor, nu erau studiate de cât întâmplător sau de loc. Prin conferințe erau obligați să le studieze, să le scrie și să le expună înaintea tuturor preoților, adunați în conferințe.

Începutul conferințelor a fost salutat cu entuziasm de preoți. De și nu erau prea mulți preoți cărturari de seamă; mulți din ei însă au făcut lucrări și studii admirabile pe care le-au dezvoltat în ședințele conferințelor. Deși conferințele țineau câte două zile, totuși preoții își aranjau serviciile din enorie în așa fel, ca să nu lipsească dela ședințe și să stea liniștiți în capitala județului. După ce s'a văzut rezultatul bun al conferințelor pastorale, sf. Sinod le-a regulamentat și le-a făcut obligatoare, fiindcă până la regulamentare participarea la ele era benevolă.

Am făcut acest scurt istoric al conferințelor pastorale spre a se ști, că s'au întâmplat greutăți la introducerea lor. Dar în fața necesității și a folosului lor, greutățile au fost învinse. Pe lângă folosul general, au avut și un folos particular pentru preoți. Mulți preoți, prin modul cum au tratat subiectele și au susținut discuțiunile în ședințe, și-au pus în evidență cunoștințele și capacitatea lor. Au câștigat curajul să scrie și să vorbească. Mulți din acești preoți au

fost chemați în slujbele de conducere ale eparhiilor.

De câțiva ani însă, am constatat un fel de lăncezeală în studirea subiectelor și în discuții și chiar desinteresare pentru aceste conferințe. Sunt preoți, cari nu mai iau parte la conferințe. Alții fac numai act de prezență și după aceea părăsesc ședința.

Cei din localitate sau din apropiere, cer să fie învoiți a face în enorie serviciile cerute de enoriași, chiar când la aceeași biserică sunt doi sau mai mulți preoți și ceilalți sunt repartizați în altă serie a conferințelor.

Preoții nu vin la conferințe la ora stabilită; iar la oficierea tedeumului ia parte un număr infim. După tedeum, când președintele cu cei prezenți merg în sala de ședințe, trebuie să aștepte spre a se aduna un număr mai mare, spre a deschide ședința. Aproape pela orele 10-11 se completează conferința. Aproape de ora 12 mulți preoți încep să plece spre a-și aranja treburile prin oraș.

Pentru a se studia mai bine cestiunile date, se obișnuiește a se desena unul sau mai mulți referenți. Sunt însă referenți, cari fac introduceri și preambule, alții desvoltă așa de mult subiectul, că le trebuie o oră sau o oră și jumătate spre a citi referatul.

Prin aceasta se împiedică discuțiunea spre a se stabili soluțiunile cele mai potrivite. Mulți preoți, știind că este un referent, nu mai studiază subiectele și nu le mai scriu, așa după cum obligă regulamentul. Fiindcă la începutul unei ședințe nu veniseră referenții, am provocat pe unii din cei prezenți să citească cele ce au scris despre subiect sau să facă expunerea verbală.

Toți mi-au declarat, că n'au studiat și scris subiectul, știind că-l va desvolta referentul. Unul din cei tineri mi-au declarat ritos, că a

venit la conferință să audă cuvântul celor bătrâni, cari au experiență.

Știu că cei tineri socotesc pe cei bătrâni buni de scos la pensie. Și cei cari au eșit, nu mai sunt obligați să ia parte la conferințe. Cu asemenea mentalitate nu poate fi atins scopul conferințelor pastorale. Fiecare preot, tânăr sau bătrân, este dator să studieze subiectele date și să spună ce știe asupra lor, când va fi provocat de președinte.

Când s'au introdus conferințele, acum 27 ani în urmă, nu erau la ordinea zilei atâtea cestiuni bisericești. Sectanții erau puțini și mai mult străini. Administrația bisericească, și mai ales parohială era mai simplă. Cerințele credincioșilor se mărgineau aproape numai la serviciile religioase și prea puțin la partea culturală.

Astăzi lucrurile sunt schimbate. Se cere preotului o activitate intensă pe toate terenurile culturale, sociale, economice și bisericești. Conferințele pastorale dau ocaziune preoților să se pregătească, să se consfătuiască și să se sprijine unii pe alții în misiunea lor.

Lumea laică se grupează și se pregătește de luptă pe toate terenurile. Până și romii s'au grupat să desvolte o activitate culturală potrivită rasei lor. Toți aceștia se sbuciumă nu de silă sau din ordin, ci de bună voie și din dorința de a se pregăti pentru viitor.

Preoțimea are o misiune înaltă. Ea este obligată și de legile dumnezeiești și de cele bisericești să nu înceteze de a se pregăti, de a se sprijini și a lupta pentru îndeplinirea misiunii sale.

Dacă însă neglijează mijloacele de pregătire și de luptă, face dovada, că nici ordinele n'o pot mișca. Să nu fie nimănui cu supărare. Cele expuse aci sunt realități, nu închipuiri sau exagerări.

Econ. D. Georgescu

PETRACHE LUPU ȘI ION KRONSTADSKI

de V. Dudu

Asupra Maglavitului, acest nou factor de spiritualizare a masselor drept credincioase ale poporului român, presa streină a făcut aprecierile cel mai frumoase, recunoscând «minunea și efectele ei mântuitoare».

Una dintre aprecierile cele mai de seamă însă este aceea pe care-o face episcopul sârb Andriia, în organul oficial de publicitate al patriarhiei sârbești anume „Гласник“ (nr. 3 și 4, 1937).

Și într'adevăr, Petrache Lupu este considerat drept Ion Kronstadski al Românilor. Faptul acesta, care este de o importanță covârșitoare, ne umple de mândrie creștină și de încredere în destinele neamului nostru pentru alegerea pe care-a făcut-o Dumnezeu din mijlocul poporului nostru bun, blând, drept credincios și ospitalier.

I. Kronstadski a fost sfânt prin personalitatea, opera și influența pe care a avut-o în Rusia asupra contemporanilor săi — fapt recunoscut de biserica ortodoxă rusă.

«Unul a fost I. Kronstadski în Rusia, iar azi unul este P. Lupu în România. Primul a fost un păstor spiritual al turmei slave a lui Dumnezeu, în calitate de preot; cel de al doilea este un simplu cioban. Dumnezeu însă l-a învrednicit să fie profetul întregii Români».

I. Kronstadski a stăpânit și a readus pe calea adevărului și a vieții mii de credincioși. El era singurul om care avea dreptul — din partea bisericii — să spovedească și să dezlege păcatele masselor de credincioși; numai el și nimeni altul,

Azi, P. Lupu este cea mai populară și cea mai iubită persoană din România. El este cunoscut de toți, dela palatul regal până la cea mai umilă stână ciobănească. Intreaga Românie — laică, bisericească și politică — recunoaște și crede, în adevăratul înțeles al cuvântului, că ciobanul l-a văzut pe Dumnezeu care i s'a arătat cu adevărat și i-a vorbit. Dumnezeu i-a poruncit să predice pocăința și reîntoarcerea la credință a celor rătăciți. P. Lupu era mut, fapt recunoscut de toți și din această cauză nimeni nu voia să dea crezare afirmațiilor lui că ar fi vorbit cu Dumnezeu. Pe de altă parte însă nimeni nu ar fi avut puterea divină de a-i da darul vorbirii, decât Dumnezeu.

P. Lupu este un om de o înaltă moralitate. Când vorbește, el este inspirat de sus. În ultimul timp el a fost primit în audiență și de M. S. Regele. P. Lupu are o mare influență moralizatoare asupra credincioșilor pentru cari, cuvântul lui este sfânt. El stăpânește masele alinându-le suferințele.

Referindu-se la calendar, unii credincioși îl întreabă, cu gând, poate, de a-l ispiti — când trebuie să meargă la biserică «și după care stil, nou sau vechi»; el le răspunde cu înțelepciunea unui Solomon: «Când auziți clopotele sunând atunci să mergeți la biserică».

Aceasta este personalitatea lui P. Lupu așa cum apare ea din comparația făcută de un episcop ortodox strein cu sfântul I. Kronstadski.

V. Dudu

SERBAREA DE SFÂRȘIT DE AN

DE LA ȘCOALA DE CÂNTĂREȚI BISERICEȘTI DIN BUCUREȘTI

În sala de festivități a căminului preoților și cântăreților, dela patriarhie, a avut loc Joi 3 Iunie a. c., serbarea de sfârșit de an a școlii de cântăreți bisericești, în prezența prea sfințiților vicari Irineu Târgovișteanul și Veniamin Ploșteanul, ca delegați ai I. P. S. Patriarh Miron.

P. C. protosinghel *Nicodim Zamfirescu*, directorul școlii, a înfățișat progresele realizate în învățământul muzicii bisericești tradiționale, dezvoltarea programei, prin sporirea la 4 ani a studiilor viitorilor colaboratori dela strănă ai preoților și a arătat situația bună a acestei școli, în special, prin purtarea de grijă a I. P. S. Patriarh.

S'a desfășurat, apoi, un frumos program artistic, cu recitări și muzică occidentală și psaltică tradițională.

P. S. vicar *Irineu* a spus că trebuința din ce în ce mai accentuată de luminare a minții și împuternicirea spiritului prin cultură, ca fiecare om să fie de bun folos la locul așezat, a făcut ca și școalelor de cântăreți bisericești să li se dea o atenție deosebită. Se cere viitorilor colaboratori ai preoților o pregătire tot mai temeinică, spre a ilustra stranele bisericilor strămoșești, a propaga, cu iscusință, muzica tradițională în popor, a ajuta la opera de moralizare a tuturor și a lupta cu armele dreptei credințe și binecunoașterii sf. scripturi la combaterea și desființarea sectelor.

P. S. vicar *Veniamin* a dat sfaturi părintești

viitorilor dascăli de strănă, povățuindu-i și legătuindu-i duhovnicește să se ferească de orice deprinderi urite, să fie pildă bună enoriașilor, ca să bine merite dela biserică și să-și atragă dreaptă răsplătire de la cei ce mănuesc bugetele statului.

D. Marin Predescu, vice președinte al asociației generale a cântăreților bisericești și director de redacție al revistei «Cultura», în numele președintelui asociației, d. prof. I. Popescu-Pasărea, a exprimat satisfacția față de grija ce se poartă de sus și munca ce se depune de jos, pentru înălțarea culturală și morală a cântăreților de strănă, cari desigur, trebuie puși într'o situație mulțumitoare și sub raport material spre a sluji în liniște biserică și țara.

Exprimă, deasemenea, mulțumire din partea conducerii celui mai mare ziar românesc și creștinesc «Universul» pentru buna pregătire culturală-artistică ce se dă aci, într'una din cele mai românești și creștinești școli, celor ce vor să fie chemați mâine să semene în sufletele românilor sămânța credinței și a bunei înțelegeri, colaborând cu preoții la opera de ridicare morală a neamului.

S'a făcut, la urmă, împărțirea premiilor elevilor cu deosebite aptitudini și sânguință la învățătură. Din partea asoc. generale a cântăreților s'au dăruit absolvenților «Cântările sf. liturghii», «Cântăreții stranei» și revista «Cultura».

Pr. ECONOM MIHAI POPESCU

S'a născut la 13 Ianuarie 1855, în comuna Poenari-Burchi, județul Prahova, din părinți: Preot Barbu Manea și soția Neacșa.

Clasele primare le-a făcut la școala de băeți Nr. 1 din Ploești.

A urmat Seminarul Central, cursul inferior de patru clase, între anii 1871-1875. Atestatul nr. 36 din 30 Noembrie 1875.

S'a căsătorit la 9 Octombrie 1877 și a fost hirotonisit diacon la 29 Octombrie 1877 pe seama bisericii Sărindar din București. Ordinul nr. 1194 din 26 Octombrie 1877.

A urmat Seminarul Central, cursul superior, între anii 1878-1882, obținând atestatul de absolvire nr. 35 din 10 Februarie 1882.

La 9 Mai 1881 a fost hirotonisit preot la biserica Sf. Gheorghe-Vechi din București. Ordinul nr. 3751/1881.

În urma concursului dat, a fost numit institutor la școala primară de băeți nr. 2 din Ploești la 5 Februarie 1882. Ordinul nr. 1463/1882.

La 18 August 1884 a fost permutat, — prin consimțământ cu institutorul Rădulescu, — la școala primară de băeți nr. 4 din Culoarea de Verde, București. Ordinul nr. 8674/1884, iar la 28 Noembrie 1887 a fost numit definitiv la aceeași școală cu ordinul nr. 17747/1887 și la 10 Noembrie 1888, a fost permutat cu aceleași drepturi, la școala primară de băeți nr. 1 «Ioniță Pop» din culoarea de Negru, București.

În acest timp, funcționând ca institutor, a urmat și Facultatea de Teologie din București, obținând diploma de licență nr. 1687 din 17 Noembrie 1899, tratând ca subiect: «Incerări asupra originii administrației în Biserica Creștină în secolile primare».

În timpul, cât a funcționat ca institutor, a ținut cursuri serale cu analfabeții la școala primară «Adrian» din Capitală, predându-le religia.

A fost casier al societății clerului «Ajutorul» din București, timp de 11 ani.

Duhovnic la 1898 Mai. Ordinul nr. 2065/1898.

La 23 Octombrie 1904 a fost numit Protoiereu al județului Prahova. Ordinul nr. 4402/1904 și a funcționat până la 15 Iunie 1905, când a demisionat.

La 26 Noembrie 1905 cu ordinul nr. 4891 a

fost numit Revizor Eparhial al Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei.

La 13 Octombrie 1908 cu ordinul nr. 4844 a fost numit Protoiereu al plășii de sus din Capitală și a funcționat până la 1 Decembrie 1912, când a fost numit Paroh al bisericii Sf. Gheorghe-Vechi din București. Ordinul nr. 5601/1912.

La 3 Februarie 1911, cu ordinul nr. 462 a fost numit Confesor al Institutului Surorilor de caritate «Regina Elisabeta», unde funcționează și în prezent, predând religia și ținând conferințe.

La 15 Octombrie 1918 cu ordinul nr. 1603 a fost numit Președinte al Spiritualului Consistoriu al Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei.

Pr. Econom Mihai Popescu

Distincțiuni și decorațiuni

Econom Stavrofor 1899 Septembrie 9, ordinul nr. 3891.

Medalia jubiliară 1906 Mai 10 nr. 4.

Răsplata muncii pentru școală cl. II nr. 697 din 18 Mai 1904.

Răsplata muncii pentru școală cl. I nr. 316 din 24 Martie 1909.

Răsplata muncii pentru biserică cl. I nr. 3772 din 22 August 1912.

Coroana României în grad de Ofițer nr. 2334 din 9 Iulie 1924.

Econ. M. Popescu

CRONICA INTERNA

MISIONARE

O BISERICĂ VIE

S'a scris și se scrie mereu despre Biserica vie, în reviste și ziare, și desigur se va mai scri. Biserica prin definiția ei este vie. Așa a întemeiat-o Hristos. Ce poate fi mort în ea, este numai activitatea pe care trebuie s'o desfășoare preoții. Am putea zice: Biserica este vie în veci, moarte sunt numai unele parohii sau chiar eparhii, comparându-le cu ce trebuie să fie, mai ales în timpurile de azi.

Se găsesc însă și parohii vii, adică active. În coloanele acestei reviste s'au arătat adesea, modele din Capitală sau județele Eparhiei.

Una din aceste parohii este și la *Alexandria, Sf. Cuvioasa Paraschiva*. Aci lucrează de aproape zece ani *Păr. Pantilimon Ionescu*. A început prin a repara biserica scoțând igrasia din temelii și spălând fumul ce înegrise pereții. Azi biserica are o pictură de o frumusețe rară, lumină electrică și totul reînnoit; dela potir până la veșminte. Curtea nu este mai prejos interiorului.

Mare, cu pomi roditori și viță altoită, așezată în rânduri ca soldații când sunt trecuți în revistă, ea seamănă unui parc în miniatură și grădină pepinieră.

Cum intri, în dreapta, se arată o casă, cu pridvor de mănăstire. Sus o inscripție arată că e vorba de sala de catehizare. În lăuntru pereții sunt plini de icoane; spre răsărit, sus, candela aprinsă între tablouri cu citate din Sf. Scriptură, iar jos, în ambele colțuri dulapuri pline de cărți. Este biblioteca parohială. Băncile nu pot să ofere loc tuturor, deaceia sunt ascultători și prin tindă, mulțumindu-se să asculte la ușa sau fereastră și să cânte, parcă anume pentru a vesti călătorilor că aci se propoveduește Domnul regulat, după rugăciunea din biserică.

Au zâmbit mulți călători, alții au ironizat lucrul dela Sf. Paraschiva. Vecinii chiar s'au turburat și au strigat: «asta-i inovație». Păstorul s'a făcut că nu aude și a îndemnat turma să nu aștească urechea la lume, ci la Domnul. Și turma a fost unde era păstorul. Ea a crescut, nu poate atât de mult în număr, cât în cunoașterea poruncilor Domnului și Bisericii Lui. Azi biserica Cuv. Paraschiva este plină, nu numai în zi de sărbătoare ci și în zile de lucru.

Tot poporul cântă la sf. Liturghie, citește sf. Scriptură în sala de catehizare și acasă. După salutul creștinesc: «Mărit să fie Domnul» cunoști numai decât pe cineva în Alexandria că este dela sf. Cuv. Paraschiva și cu toți cei de acolo că fac parte din soc. misionară «*Oastea Domnului*». *Păr. Pantilimon Ionescu* a înțeles ce însemnează o parohie vie. Și a făcut-o, cuprins de dragoste pentru Biserică, împins de zelul misionar și conștient pentru datoria fiecărui preot. Se zice, că dintre frați, nu l-a înțeles decât *Păr. Protoiereu Gh. Stănciulescu*. Văd acum roadele toți și-l vor înțelege pe Sf. Sa și ce însemnează o Biserică vie.

Prototul Gh. Paschii

Misionarul jud. Teleorman

CĂRȚI

I. P. S. PATRIARHUL ROMÂNIEI În Cartea unui Englez

Rev. *Desmond Morce-Boycott*, preotul-ziarist, fondatorul școalei corale «St. Mary of the Angels Choir School», din Londra-Anglia, scrie o carte: «*A Tramping Person's Message*». O serie de 31 de cuvântări la anumite zile de sărbătoare ale anului și la ocazii speciale.

În prefață spune: Cu adânc respect dedic această carte Majestății Sale Impăratului Etio-

piei și Prea Fericirii Sale I. P. Sfințitului MIRON CRISTEA, Patriarhul României... în amintirea zilei, în care noi am cântat îngerește Patriarhului, la importanta Sa vizită eclesiasitică. «Patriarhul — zice revista Church Times — a fost văzut vesel și când un copil a înngenunchiat să-i sărute mâna și-a pus mâna pe capul lui și l-a binecuvântat».

În cuvântarea a XVII-a, despre «Unitatea Bisericii», care în prima jumătate a istoriei creștinismului a fost una, după ce se ocupă de diferitele ramuri ale ei, și în special de biserica rom. catolică, de bisericile ortodoxe răsăritene, de situația din biserica rusească, continuă:

Una câte una bisericile ortodoxe au recunoscut biserica anglicană și ierarhia ei. Eu am avut prilejul a fi prezent la 29 Iunie 1936, când sanctitatea Sa I. P. Sf. Miron Cristea, Patriarhul României a slujit în catedrala «Sf. Sofia», din Calea Moscova-Braywater. Serviciul celebrat cu vechea pompă și strălucită ceremonie a bisericii greco-ortodoxe, a fost istoric.

A stat tot timpul, îmbrăcat într-o robă (reverendă) gri, învelit într-o magnifică mantie de purpur tivită cu aur. Mișcându-se se auzea, tot timpul, un plăcut zângănit de clopoței, ce atârnavu la poala hainei. Ținea în mână un toiag pastoral, semn de care se folosesc păstorii orientali, ornat la capăt cu doi șerpi de aur. Acoperământul capului său era alb.

Au fost prezenți distinși reprezentanți ai coloniilor române și grecești și Rev. J. A. Douglas, care e unul dintre reprezentanții însemnați în promovarea intercomuniunii bisericilor anglicane și orientale.

După iconostasul, în parte deschis în onoarea Patriarhului, preoții în ornate strălucitoare, treceau încoace și încolo, în nor de fum de tămâie. Cântarea a fost continuă, tradițională și fără acompaniament.

Pe cupola aurită o pictură frumoasă, în mijloc candel strălucitoare și o mare cruce de argint atârând între mulțimea de becuri roșii scânteetoare. Ceas după ceas au stat acolo, în cămăși albastre, cu picioarele goale, băieții dela St. Mary of the Angels Song School, High gate, cari au cântat Patriarhului la sosire.

În decursul serviciului Patriarhul cheamă pe unul dintre ei să-i țină mantia (trena). La încheiere li s'a dat voe să-i sărute mâna și le-a dat fiecăruia câte-o bucătică de pâine binecuvântată, să o mănânce. Ce ar fi gândit John Mason Neale, de ar fi văzut această scenă a unui

copil din mahalaua engleză sărutând mâna unui Patriarh!

Încărunțitul Mitropolit al Tiatirei, îmbrăcat în negru, a spus o cuvântare de binevenire la care Patriarhul a răspuns printr'un interpret.

Eu am luat note după cuvintele lui, cari altfel s'ar fi pierdut pentru posteritate.

El a dat tributul de recunoștință relațiunilor cordiale, cari au existat dealungul veacurilor între bisericile greacă și română și și-a exprimat bucuria, că se află în strălucita biserică a «Sf. Sofii», care este copia măreței catedrale cu acelaș nume, din Constantinopol.

«Noi slăvim pentru aceasta—a continuat el—și mulțumim Domnului nostru și ne bucurăm că am aflat în marea metropolă a Londrei o frumoasă biserică ortodoxă, în care am adus mulțumirea noastră.

Noi suntem fericiți că am avut azi ocazia de a întări relațiunile noastre frățești între ortodocși și anglicani, așa de bine,

Credem că, având acest prilej, se cade să trimitem salutul nostru și mulțumiri respectuoase Sanctității Sale, Celui dintâi reprezentant al Bisericii ortodoxe universale, Patriarhului din Constantinopole. Și rugăm pe Dumnezeu să-i dea putere în aceste vremuri grele, să conducă înaintea Biserica ortodoxă, care de atâția ani a suferit atâta.

Noi suntem cel dintâi Patriarh al României, care are onoare de a fi aici în marea capitală a Imperiului Britanic. Pentru aceea mulțumim din adâncul inimii noastre întregului popor englez și în special aceloră, cari și-au jertfit viața în decursul marelui război, ca să ne ajute nouă Românilor să ne realizăm idealul nostru. Ne rugăm pentru ei în această sfântă biserică, ca ei să odihnească în pace. Și tot așa ne rugăm ca Dumnezeu să dea sănătate tuturor prietenilor noștri.

Și fiindcă întreaga inimă a Angliei este adunată în jurul Majestății Sale Regelui, ne rugăm ca Dumnezeu să-i poarte de grije, să-i ajute a ținea piept și a birui toate încercările, ce l-ar întâmpina în decursul domniei Sale.

Și ne rugăm lui Dumnezeu ca să-i dea o glorioasă și prosperă domnie de bunăstare și întărire a împărăției sale în toate colțurile lumii.

Și pentru D-voastră, iubiților, — ne rugăm — cari sunteți supușii săi cu credință, ori aveți parte de ospitalitatea țării Sale.

Noi mulțumim Bisericii anglicane că întotdeauna a fost gata a ajuta credincioșilor ro-

mâni, aici și în St. U. din America, în această țară numărând nu mai puțin de 200.000 credincioși ai religiei ortodoxe.

Despărțiți de țara lor și departe de Biserica lor mamă, ei au avut parte de ajutor spiritual dela Biserica anglicană, singura comunitate, care a căutat să le ajute.

Pentru aceasta ne rugăm ca Biserica anglicană să continue a se îngriji de cei ce se află în lipsă, cum s'a îngrijit de noi.

Vă binecuvântăm pe toți și ne rugăm ca binecuvântarea noastră să cadă și să rămână asupra voastră, acum și totdeauna — Amin».

Vitrina Librăriei: CAMILLE FLAMMARION «DUMNEZEU ÎN NATURĂ», Traducere de Arhiereul Irineu Mihălcescu-Târgovișteanu și Pr. Prof. Victor Nicolescu. Editura «Pace», București, str. Sf. Apostoli 10 bis, 470 p., 100 lei.

Zilele acestea a apărut a doua edițiune completă a minunatei lucrări a marelui creștin și om de știință, francez, Camille Flammarion, intitulată: *«Dumnezeu în natură»*, traducere de P. S. Irineu Mihălcescu-Târgovișteanu și Pr. Prof. Victor Nicolescu. Lucrarea a fost tipărită în condițiuni tehnice ireproșabile, de către Pr. F. M. Găldău, dela biserica Domnița Bălașa, directorul editurii «Pace».

Faptul că prima edițiune s'a epuizat în mai puțin de trei luni de zile constituie un adevărat record pentru cartea literară religioasă, și înlătură și greșita concepție că lumea nu știe să aprecieze cartea serioasă, bună și eficientă. Ceea ce este și mai îmbucurător însă, este că o astfel de operă a fost cercetată și cerută cu insistență, mai ales de credincioși și de tineretul școlar, de cât de preoți, pe care-i interesează mai mult. «Aceasta însemnează, cum foarte bine remarcă traducătorii și editorul, în prefața noiei ediții, că setea de lecturi serioase, instructive, folositoare de suflet n'a fost potolită de literatura, în mare parte ușuratică, dacă nu și imorală, de care este inundată piața cărții».

Intr'adevăr. Ce altă lucrare ar fi putut avea un răsunset mai puternic în masele unei societăți, ca cea de azi, în mijlocul căreia rușinea de oameni și frica de Dumnezeu au fost înlocuite de materialism, ateism, desfrâu, degradare și indiferentism? Fiindcă trebuie să admitem că în împrejurări ca cele de azi, lumea își pierde busola vieții, tocmai pentru că fiecare se crede mai deștept și mai învățat de cât înaintașii lui, a căror experiență și viață el nu mai poate s'o

priceapă. Prăpastia nu e departe și deci, atât individul, cât și colectivitatea sfârșesc prin a se pierde în grozăvii ca cele din Spania, sau Rusia, din apropiata noastră vecinătate.

Apariția acestei lucrări, deci, vine tocmai în toiu atâtor discuțiuni de ordin ideologic, politic, economic și științific și deaceea utilitatea, ca și interesul, pe care-l prezintă o asemenea carte este mai presus de orice discuțiune. Rareori mi-a fost dat să citesc o carte mai documentată și mai instructivă ca aceasta, în care nemuritorul Flammarion apără ideea de Dumnezeu și nemurirea sufletului cu atâta vervă, cu atâta simțire creștină, cu atâtea date științifice și cu atâta fină ironie la adresa tuturor pseudo-savanților materialisti și ateii, încât orice om de bună credință simte o adevărată desfătare sufletească, terminând-o de citit.

Dealtfel, valoarea acestei lucrări a fost unanim recunoscută în lumea întreagă, fiind tradusă în toate limbile culte depe fața pământului și deoarece Flammarion nu tratează chestiunea din punct de vedere teologic: ci filosofic și științific. Aceasta contribuie și mai mult la aprecierea ei de către publicul cititor și mai ales de către tineretul școlar, doritor să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu nu numai pe cale teologică, ci și pe cale filosofică și științifică. De aceea citirea unei astfel de lucrări are un real efect educativ asupra oricui poate citi cu înțelegere o lucrare de un nivel intelectual ceva mai ridicat.

Având în vedere importanța acestei lucrări, cât și utilitatea ei pentru timpurile de față, noi ne facem o plăcută datorie de a o recomanda nu numai tuturor p. c. preoți, dar și tuturor autorităților școlare și tuturor credincioșilor noștri, care doresc să pună în mâna copiilor lor o carte utilă, instructivă și folositoare.

Lucrarea se poate comanda direct la sediul editurii «PACE», str. Sf. Apostoli 10 bis, sau la orice librărie din țară.

TOMA CULCEA, *doctorand în Teologie: „Zece ani de lucru misionar“*, volum comemorativ pentru împlinirea a zece ani de activitate a Frăției creștine ortodoxe „Patriarhul Miron“, cu o prefață de protos. Teofil Ionescu conducătorul frăției.

Este o carte care oglindește nu numai activitatea acestei cunoscute frății misionare, dar privește în ansamblu problema misionară în țara noastră. Dealtfel acesta este și sco-

pul cărții: după considerațiile generale asupra misiunii actuale, arată și cât a putut realiza o mână de oameni hotărâți, în zece ani. Este poate puțin, în comparație cu ce este de făcut, dar e mult pentru o mișcare misionară care dela început a întâmpinat dificultăți, luptându-se cu nevoile materiale și cu pongrirea celor cari își manifestă ortodoxia prin nelucrare.

În cele 462 de pagini ale cărții, se văd figuri de tineri și bătrâni, de bărbați și femei, membri și colaboratori ai acestei frumoase lucrări. Tot ceea ce redă Domnul Toma Culcea (misionar eparhial și misionar al acestei frății), este bazat numai pe documentele puse la îndemână de conducătorii frăției. Dar nu este numai o „aranjare“ de documente, cum din modestie desigur, a lăsat d-sa să se scrie pe copertă. Ci este o înlanțuire de adevăruri trecute prin prisma obiectivă a vederilor d-sale de cunoscător al problemei.

Poate că pe unele locuri a arătat numai lucrurile bune ale frăției. Nici nu se putea altfel. Dela început se vede că este în dorința conducătorului frăției și a autorului cărții, să ne pună la îndemână realizările. Dar în concluzie, după ce arată părerea asupra frăției, a o mulțime de persoane cunoscute din lumea preotească și teologică, arată în mod obiectiv, că vor fi și greșeli, inerente unei mișcări de asemenea natură.

Este o carte care merită a fi citită, dacă nu pentru a se vedea realizările Frăției „Patriarhul Miron“, cel puțin pentru elucidarea unei probleme actuale, a frăților misionare, cu ceea ce urmează: cântarea în comun, lupta contra sectanților, contra relelor sociale, și atâtea alte lucruri care se discută azi în Biserica noastră. Părerile pe care le dau în această carte I. P. S. Patriarh, P. S. Tit, P. C. Arhimandrit Scriban, Domnul Prof. V. G. Ispir, P. C. Prof. Gr. Cristescu, Dr. D. Bellu, etc., etc., sunt destule dovezi despre seriozitatea problemei pusă în discuție, ca și despre modul cum autorul a știut să le culeagă și să reflecteze asupra lor.

Pr. Dem. I. Iliescu-Palanca: *Viața și opera lui Ilie Miniatis, episcopul Cernicăi și Calavritei 1669–1714.* vol. I. Tip. I. C. Văcărescu 1936 Prețul lei 100.

Literatura bisericească la noi românii este cea mai săracă în lucrări religioase. Puținele lucrări ce avem sunt alcătuite în mare parte după tiparul și inspirația apusului. Și slavă Domnului avem un bogat tezaur în ortodoxismul vechi, pe care-l putem cerceta și scoate la lumină din întunericul în care îl păstrăm, numai dacă dragostea noastră de ortodoxism ne va îndemna la aceasta. Și lucrul acesta l-ar face de o mie de ori mai bine și mai cu folos, toți cei cari caută în vrafurile protestantismului sau aiurea duh de viață sau literatură sănătoasă pentru ortodoxismul nostru.

Părintele Dem. I. Iliescu-Palanca, a înțeles mai bine ca oricare altul ce valoare prezintă pentru noi personalitățile și operele vechilor cărturari ortodoksi și cu multă grijă a cercetat și a dat la iveală viața și opera unuia dintre cei mai mari predicatori ai ortodoxismului: Ilie Miniatis.

Lucrarea părintelui Iliescu-Palanca necesită atenție deci, atât pentru aceasta cât și pentru claritatea și obiectivitatea cu care e alcătuită. Totodată poate servi și ca îndemn pentru mulți C. preoți cu talent la scris, cari își pot pune tot talentul lor în slujba sf. noastre biserici.

I. D. LECCA

În «Biblioteca Misionarului Ortodox», editată de Sf. Mitropolie a Basarabiei, a apărut Nr. 6: *Cuvântul iubitor de adevăr despre calendar; stilul vechi și stilul îndreptat*, de Preot A. Scvoznicov.

Lucrare de o reală valoare mai ales în vremurile noastre de azi — turburate pe lângă alți rătăciți și de stilști — nu trebuie să lipsească din biblioteca C. preoți.

În aceeași bibliotecă și de acelaș autor, a apărut Nr. 7: *Ateismul militant*, precum și *Criza ateismului militant sovietic*, tradusă din italiană după Rev. Prof. J. Ledit. Deasemenea, Păr. Alexandru Scvoznicov, care este și misionar eparhial, a mai dat la iveală și lucrarea de mare valoare: «*Botezul pruncilor — tradiția apostolică*».

Toate lucrările de mai sus se pot procura dela Sf. Mitropolie a Basarabiei-Chișinău.

O recomandare deosebită facem lucrării *P. C. Diacon P. F. Alexandru* dela Sf. Episcopie a Huşilor: *«Biserica şi Comunismul»*, bogat documentată şi scrisă pe înţelesul tuturor.

În «BIBLIOTECA APOSTOLUL» au apărut până în prezent, următoarele broşuri:

Nr. 1: *Ştiinţă şi slujbă adevărată*, de d. Teodor M. Popescu, profesor la Facultatea de Teologie din Bucureşti.

Nr. 2: *Rânduiala şi explicare pe scurt a sf. Liturghii*, de P. S. arhieru-vicar Irineu Târgovişteanu.

Nr. 3: *Scrisori către fraţii din rătăcire*, de Pr. M. Bulacu, consilier referent.

Nr. 4: *Preoţia adevărată în Biserica lui Hristos*, de Pr. Cristea Ionescu, profesor, T.-Măgurele.

Nr. 5: *Naşterea din apă şi din duh* — (Sf. Taină a Botezului) — de I. Gr. Opreşan.

Nr. 6: *Sfânta Biserică a lui Hristos (Biserica luptătoare)*, de pr. Gh. Paschia.

INFORMAȚIUNI

«Sf. Paşti pe anul viitor 1938, se vor sărbători pe ziua de Duminică 24 Aprilie. Biroul Sf. Sinod va îngriji pentru întocmirea calendarului pe 1938, trimiţându-l din timp tuturor eparhiilor pentru a-l tipări în cadrul obişnuit al calendarelor eparhiale de până acum».

D-l Grigore I. Popescu, cântăreţ bisericesc din Com. Moroeni-Dâmboviţa, a inventat un aparat de stins lumânările şi candelile în Biserică. Cum fiecare biserică are absolută nevoie de un asemenea aparat, şi cum acesta este şi practic şi convenabil în ceea ce priveşte costul, îl recomandăm tuturor preoţilor, care îl vor putea procura dela sediul protopopiilor, de unde se poate afla şi preţul.

TELEGRAME

Telegrama Nr. 585

Membrii instituţiunii Caselor Naţionale, întruniţi în adunare generală anuală în al 20-lea an al activităţii culturale, îşi îndreaptă gândul către I. P. S. Patriarh, marele sprijinitor spiritual şi moral al tuturor acţiunilor de românism şi creştinism. Dumnezeu să vă dăruiască încă mulţi ani pentru prosperarea eternă a neamului Românesc.

Profesor G. Ţiţeaică,

General I. Manolescu.

Răspunsul I. P. S. Patriarh Miron

Simt o deosebită bucurie decâteori aflu, că un grup de cameni cu inimă muncesc cu deosebit succes, pentru propăşirea culturală, naţională şi creştină a neamului. «Casele Naţionale» în frunte cu distinşii lor conducători sunt în fruntea acestor Societăţi. Telegrama D-v. mă onorează mult. Deaceia mulţumesc din inimă, dorindu-vă spor la munca, pe care o binecuvîntez din toată inima.

Primiţi, etc.

MIRON

S U M A R U L :

Cuvântarea la sfinţirea Bisericii „Sf. Stelian“	I. P. S. Patriarh
Vizita şcolii de cântăreţi din Sibiu	V. Dudu
Adunare eparhială	P. S. Veniamin
Conferinţele generale preoţeşti	Econ. D. Georgescu
Petrache Lupu şi Ioan Kronstadski	de V. Dudu
Serbarea de sfârşit de an dela şcoala de cântăreţi bisericeşti din Bucureşti	

CRONICA INTERNĂ

Misionare. — Cărţi. — Informaţii. —